

La Cubana, o TV3 sí que ha fet res.

El bo del teatre català és la seva heterogeneïtat, és pobre —si el comparem amb els teatres dels països amb cultures normalitzades, fins i tot podem dir que és miserable—, però ha sabut espremer amb certa gràcia els pocs fruits de què ha disposat. Part d'aquest suc —sovint, els glops més dolços— l'han subministrat els grups nascuts en l'àmbit que, als anys seixanta i setanta, coneixem amb el nom d'*independent*. Mentre a la capital del regne avorrien la nombrosa parròquia teatral amb muntatges buits i classicistes d'obres del *siglo de oro*, sarsuelles impossibles i textos només aptes per distraure els *diétats* franquistes sempre disposats al sarau nocturn perquè no mataven mai, aquí sorgia una generació entusiasta de farandulistes que —tot i la penúria de mitjans i de públic— anava bastint un ambient de teatre estimulant i creatiu. *Els joglars*, la gent del *Teatre Lliure*, els *Dagoll Dagom*, i tants d'altres, aviat van ser l'equivalent a una poderosa *societat civil* en el món de la dramaturgia. Si avui tenim una cartellera teatral que no ens ompli de vergonya és gràcies a tots aquest grups —l'*off-paral·lel*, si se'n permet l'expressió—, 'on ha sortit el bo i millor que es mou pels escenaris catalans.

Però l'heterogeneïtat no és completa, no inclou les *rarexes*, els extrems. I el teatre català els inclou, i amb escreix, *La nova cançó*, independent de mena. També va engendrar els seus *radicals*.

Pau Riba, Sisa, i tots el qui volien tenir més a veure amb Dylan i el rock que amb Brassens i la *chason*. En teatre, *La fura dels baus* i *La Cubana*, sobretot, en fan l'equivalent teatral —i ho agraïm sincerament.

La Cubana —deixem les fures per a una altra ocasió— ha omplert el buit que, amb la desaparició de *Roba estesa* —el grup que regentava *La cúpula Venus*, un dels locals amb què va quedar dividit l'antic *Teatre Principal* de la Rambla barcelonina—, havia quedat pel que fa al vessant del cabaret que busca —mitjançant la caricatura, el to gros-ser i l'excés— arribar a un cert ti-

pus de públic que té ganes de passar-s'ho bé però li fa cosa ficar-se al *Molino* o a l'*Arnau* perquè són *poc culturals*. Aquests dies, *La Cubana* ha estat, altre cop, d'actualitat —ara, conxorxats amb els programadors de TV3. Supposem que hauran aconseguit aixecar de nou la camisa als més innocents —els que arribaven a l'hora habitual per veure *Cóme-me el coco, negro* i es trobaven que l'obra havia començat feia gairebé una hora i la resta de la representació l'havien de passar veient com els actors anaven desmuntant el decorat; o la mena de bons jans que es creien, a la sortida de *La tempestat*, que

un aigüat sense precedents queia sobre Barcelona, *La Cubana*, n'ha fetes de molt grosses. ¿Qui no recorda aquella foto a la portada del diari més llegit a Catalunya, on vèiem una parella d'acabats de casar barallant-se a cor què vols enmig del carrer? El desmentit posterior del rotatiu —la pretesa baralla havia estat un muntatge d'un grup teatral de carrer, i el fotògraf havia cregut que era real —va ser la presentació *oficial* d'aquestes sitgetans inclassificables, hereus dels *happenings* més divertits que van estar tan de moda als seixanta, i que tan sovint trobem a faltar. **Albert Mas Griera**

ARXIU

El Canal 33 ha començat l'any amb una nova ampliació de la seva cobertura. Els nous reemissors milloraran i ampliaran l'abast de les emissions del segon canal de Televisió de Catalunya a les comarques del Montsià, Pallars Sobirà i Ripollès.

RAFA GIL

Dins de l'any 1991 Catalunya disposarà de quatre Cases d'Acollida per a dones maltractades. Aquestes cases estan fomentades per l'Institut Català de la Dona i el Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, i serviran per a tenir de dades més exactes pel que fa al problema dels maltractaments, del qual no es tenen estadístiques adequades. Fins ara s'han signat els convenis per l'obertura de dues cases a Tarragona i Santa Coloma de Gramanet. Les pròximes instal·lacions d'aquest tipus seran posades en funcionament a Lleida i a la comarca del Vallès Oriental.

Espectacular anunci: Raimon Obiols s'ha fet soci del Barça en solidaritat amb Stoichkov. Encara el recordem acusant Sixte Cambra de voler polititzar les últimes eleccions presidencials a can Barça.

ARXIU

OLIMPIC CIRCUS

Exhibicions paraolímpiques
Al Saló de la Infància de Barcelona, la novetat olímpica és que hi ha alguna cosa més que un stand del COOB d'aquests per a caça-enganxines del Cobi. Els Paraolímpics han iniciat de ple una campanya de promoció de l'esport per a disminuïts, amb exhibicions de tennis i bàsquet sobre cadira de rodes, o judo entre contrincants cecs. Una bona plataforma per a promoure aquest esport, i que algunes associacions de disminuïts miren encara amb algun recel. Sobretot des que es va conèixer el pressupost de 7.000 milions d'organització dels Jocs paraolímpics el setembre del 1992 i es va confirmar la sospita que bona part d'aquesta inversió no serà en instal·lacions definitives sinó en adaptacions provisionals.

ARXIU

La depreciació tenia un preu

Són 4.000 milions. És el preu de la caiguda del dòlar, segons l'última actualització del pressupost del COOB'92, xifrat ara en 136.982 milions de pessetes. De moment, el COOB ha posat un parell d'espelmes perquè la moneda ianqui —la que més paga a l'organització— pugui de nou al nivell calculat. I, de moment, ha hagut de recórrer ja a una partida guardada sota l'estora per a imprevistos, perquè els surtin els comptes clars. Massa d'hora, però, per recórrer a assegurances per a imprevistos, si es vol mantenir l'equilibri pressupostari predicat des del 1985.

Cerimònia inaugural: reservat el dret d'admissió

Han tardat molt a donar preus, però ja els tenim. 46.000 pessetes la més cara i 9.000 la més barata. Això és el que costarà veure la cerimònia inaugural dels Jocs de Barcelona'92, però no és això el que costarà més. Perquè a l'hora de la veritat, la broma, a més de ser cara, serà inaccessible per a la majoria, per simples raons d'espai.

Anem a pams. L'Estadi Olímpic havia de tenir, segons l'oferta de candidatura olímpica, 70.000 espectadors. Un cop acabat, les places no van arribar a les 60.000. El dia de la inauguració, entre xiulet i xiulet i entre gota i gota, es va descobrir que la visibilitat d'algunes de les places no arribava més enllà de la tanca publicitària que tenien a un pam del nas, superaven les barreres, i els seients aprofitables eren prop de 55.000. Posteriorment, el president Núñez, en ple Gamper, encara trobaria a faltar alguna cadira més a l'hora de passar comptes.

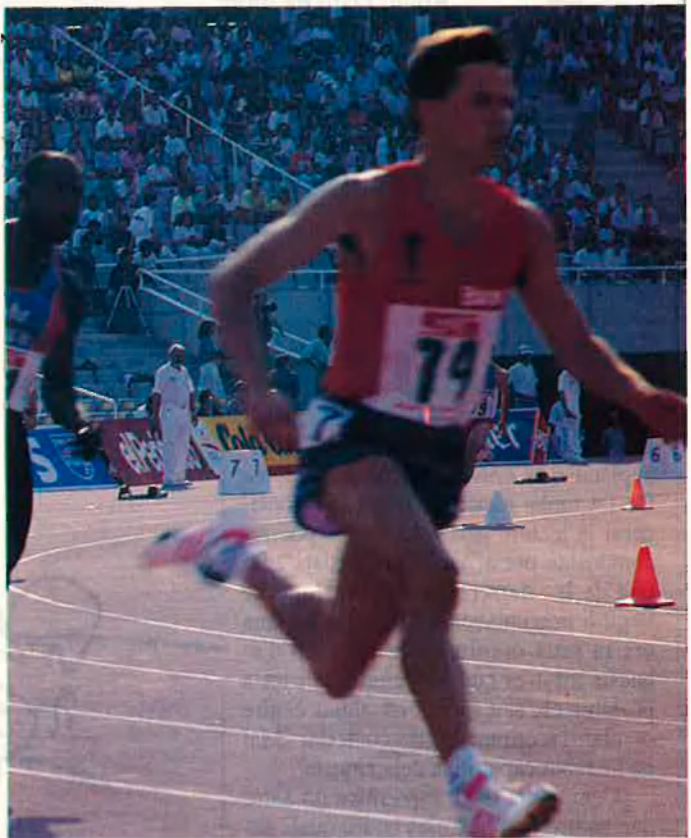
Al Comitè Internacional Olímpic (CIO), li va faltar temps per reclamar les places promeses, tement pels compromisos cerimonials, encara que això volgués dir afegir una grada postissa de mecanotub.

Superat tot un any de regatejos, fa tres setmanes i a Lillehammer (Noruega), COOB i CIO van acabar fent tractes. Ni teva ni meva: 65.000 places i no en parlem més.

Finalment, els 15.000 atletes s'ho miraran des del Palau Sant Jordi en una pantalla gegant de vídeo, mentre esperen la desfilara, i d'aquesta manera tots els que han de tenir seient aquell dia (compromisos municipals, autonòmics, estatals, europeus, internacionals, olímpics, esportius, publicitaris i etcètera) en tindran.

I tornem als preus de la inauguració. Pel que fa a les entrades de 46.000 pessetes, el mateix COOB admet que arribaran a la guixeta amb comptagotes, perquè —lògicament— corresponen als llocs més privilegiats per veure la paella de Mariscal i són les més cobejades pels convidats.

De les altres (18.000 pessetes

Corredors en una pista d'atletisme.

D. UMBERT

la preferent i 9.000 pessetes la general) Josep Miquel Abad ha dit que esperen poder-ne posar unes 20.000 a la venda. És una declaració més aviat de principis que de realitats, més institucional que aritmètica, perquè precisament el responsable màxim del projecte d'entrades declarava passat l'estiu, i des d'aquest Olímpic Circus, que era prou optimista per esperar posar-ne a la venda més de 10.000. I ho deia perquè responsable més pessimistes (o realistes, si el temps els dona la raó) calculen en 5.000 el nombre màxim d'espectadors que pagaran per veure en directe el mateix que les televisions de tot el món transmetin en diferit a partir de les sis de la tarda del 25 de juliol del 1992.

Per tapar forats, i de passada fer una mica de calaix, els assajos generals de la cerimònia es faran oberts al públic que vulgui pagar 2.500 pessetes per una tribuna o bé 1.000 pessetes per una entrada de general. No serà el mateix, però sí l'únic segur per

als barcelonins i catalans sense càrrec i amb ganes de contemplar en viu què ha donat de sí la *creativitat mediterrània* anunciada per Lluís Bassat i Pepo Sol per al projecte inaugural.

Tant per als aspirants a la cerimònia de debò com per als que ho siguin a qualsevol dels 28 esports olímpics dels quinze dies de glòria, el febrer de 1991 (potser primers de març) serà la data de sortida. Banesto, banc oficial olímpic, permetrà fer unes reserves des de totes les seves oficines fins al mes de juny, quan un sorteig decidirà qui són els afortunats amb butaca reservada a l'Olimp barceloní.

I, com a consol, sempre quedarà la cerimònia de cloenda dels Jocs. Potser en aquest cas sí que sortiran a la venda les 20.000 places anunciades, perquè ja se sap que no tots els convidats a posar la primera pedra acabaran posant l'última. I, a més, Els Comediants en faran de les seves. És el 9 d'agost.

Carles Capdevila